

foreligger, være at betragte som Palfesag. Dette vil maaffee kunne siges efter de Udtryk, der staae under Littr. c. i § 3, hvorefter der til Palfesager henregnes „enhver ikke under Littr. a og b anført, til Postforsendelse egnet Gjenstand“. Man vil kunne sige, at ifølge Ordet „Gjenstand“, naar det tages baade quantitativt og kvalitativt, vil f. Ex. 60 Dvint Bankfedler kunne betragtes som en Gjenstand, der ikke er omtalt under a og b, men efter den naturlige Forstaaelse af dette Ord maa jeg rigtignok mene, at det tager kun Hensyn til Qualiteten, saa at der altsaa derved menes en anden Art Ting, enten Quantiteten er større eller mindre, end der er nævnt under a og b. At dette er en naturlig Fortolkning af Ordet, som det bruges i § 3, synes mig ogsaa at finde Medhold i § 12, hvor der nemlig under Littra. b. for Pengebreve — og kun for Pengebreve svarende til b i § 3 — omtales en Taxt for Tællingen af deres Indhold og Beviis for Brevets Modtagelse, hvorimod der ikke under Littra. c. angaaende Palfesager svarende til c i § 3 er givet nogenstomhelst Regel for, at Penge, der forsendes som Palfes, kunne blive kalle og Gebyr erlagt for Tællingen. Dersom altsaa den høitærede Minister opretholder den Fortolkning af § 3, at der ved „Gjenstande“ under Littra. c. menes baade kvalitativt og quantitativt, hvad der ikke er nævnt under Littra. a. og b. i samme Paragraph, altsaa ogsaa Seddelpenge i Breve over 50 Dvint, saa maa der nødvendigviis under Littra. c. i § 12 finde en Henvisning Sted til, at saadanne Sedler og andre Værdipapirer, der forsendes som Palfesager, skulle kunne tælles af Postvæsenet og Beviis derfor kunne erholdes. Den høitagtede Minister og flere ærede Medlemmer synes at have temmelig overdrevne Ideer om, hvad et halvt Pund Sedler vil sige. 50 Dvint Sedler repræsenterer virkelig ikke noget særdeles stort Beløb. Tager man saaledes Femdalersfedler, der jo ere de paa det mindste Beløb lydende Sedler, vi have, saa vil det Beløb, der svarer til en Vægt af et halvt Pund, og som altsaa alene skulle kunne forsendes som Pengebrev, ikke være mere end 1,050 Rb., og tager man Hensyn til Indpakningen, Forseglningen og til, at der maa-

ffee er indlagt et Brev, saa kan det være tvivlsomt, om man kan sende fuldt 1,000 Rb. i Femdalersfedler som Pengebrev. Men dette vil dog vistnok indrømmes at være en usforuøden. Indskrænkning, thi i Forhold til, hvad der hyppigt bliver forsendt, er 1,000 Rb. virkelig kun et lille Beløb, og jeg kan ikke troe, at det er Meningen, at 1,100 Rb. ikke skulle kunne sendes under Form af et Pengebrev, men kun som en Palfesag med særskilt Adresserbrev, og uden at der, som sagt, er nogen Bestemmelse for, at Pengene kunne blive eftertalte. For Landboere og i Smaaabyerne, hvor man nødvendig vil have flere Sedler tilsendte, da det kan volde Banffelighed at faae dem byttede, vilde denne Indskrænkning være meget generende. Tager man Halvhundreddalersfedlerne, der, saavidt jeg veed, veie en Ubetydelighed mere end Femdalersfedlen, saa vil man efter Loven knap kunne sende 10,000 Rb. som Pengebrev efter §§ 3 og 12 b. Jeg troer derfor, at der er en alvorlig Opfordring til at tage dette Spørgsmaal under Overveielse, for at den Grændse, der er sat paa Pengebrevets Vægt, kunde bortfalde eller dog ialfald blive betydelig udvidet. — Siden det er tvivlsomt, om dette Lovforslag kommer i et Udvalg, hvad jeg endnu maa ønske, idet jeg troer, at det paa ingen Maade vil skade Lovens Fremme, maa det være mig tilladt at gjøre opmærksom paa et Par enkelte Punkter endnu. Der indeholdes i § 16 saa omstændelige Bestemmelser for de smaa Tillægsbetalinger, der skulle ydes for forskjellige Tjenester af Postvæsenet, at jeg for mit Vedkommende vilde ansee det for meget mere rigtigt at beståre dem. Jeg kan saaledes ikke indsee det Rigtige i, at der skal gives en særlig Betaling for et Beviis. Saavidt jeg veed, ydes der ingen andre Steder under Administrationen, hvor der ogsaa gives Kvitering eller Beviis for Noget, som f. Ex. Tegtegraphvæsenet, Soldvæsenet osv., Betaling for denne Tjeneste, og det forekommer mig meget tvivlsomt, om det ikke vilde være rigtigere, naar der ydes særskilt Betaling for den Garant, som ligger i, at der forsendes paa den særegne Maade, at der gives Beviis derfor, at lade Betalingen for Beviiset være indbefattet i selve Portoet. Det fore-